

૧૮૭૨
૧૮૭૨

શાહજહાં ઓર શાહપરી.

(એક શાહુબદા મમ્મા ખોદમતગારૂંકે જંગલમે બરાજે સેહકે આયાહે ઓર
શીકારકે ના દેખનેસે અકસોસ કરતા ઓર ગાતા હે.)

બાબ ૧ લા. પરદા ૧ લા. જંગલ.

લાવણી. ખોલકી રાહ.

બધર આવે હાથ લગામો રાત રહી થોડી—એ રાહ.

શાહુબદા—ઇસ જંગલમે શીકાર મુજકો નજર નહી આતા,

આહ અકસોસ ઇસ બાઈશયે દીલ હે ધબરાતા;

ખીતમતમાર—કીજે શેહુબદે ઇતના અકસોસ કાહેકો તું આતા,

દેખ વો મુમી ચરતા હુવા હરન જો એક આતા;

શાહુબદા દેખે—હાંહાં હાંહાં દેખો દેખો વો હે આતા,

મારો મારો તોર લગામો નહી તો હે જાતા.

(મારના તોરકા ઓર શીકારકા ગાએબ હોના ઓર બાગકા

ઓર પરીકા ઇજહાર હોના ઓર પરીકો દેખકે શાહુબદેને

ગણ ખાકે ગીરજના ઓર પરીને ઉડ જાના.

પરદા ૨ લા. રસ્તા.

ગજલ. જંગોઠીકી રાહ.

કીસકા દરદે ગમ જાલીમ ઉસે ખેદાર કમા કરના—(એ રાહ.)

શાહુબદા—જો મુજરાસોનહા દીલપર પ્રીર ઉમકી યાદ ઝ્યા કરના,

ગયા મતલબ નીકલ હાથોસે અબ ફરીયાદ ઝ્યા કરના;

જી

૨

નીશા આંખોએ હોતા હૈ હરન જખસે જવાની,
છલાવા ખન ગયા વો જન અખ એ ઉસ્તર કયા કરના;
કીયા રંજુર દીલ અપના શીરાકે યારને યારો,
ગયા જખ શાદ એ દીલ ગેરસે દીલ શાદ કયા કરના;
ચુખાયા નશતરે ગંમ કીસને હૈ મેરી રંગો જાંમે,
મરજ મેરેકી અખ તદખીર અએ ફરસાદ કયા કરના;
હુવા જખ દુર આંખોએ મેરા આરામ જાં યારો,
શીર અખ ગેરસે એ યારો તલખ હમદાદ કયા કરના.

૨૫૨

પરદા ૩ રા. દરખાર.

ગજલ. (જંગલો દરરા.)

રામસગર—તું અજખ શાહે ઉલા હૈ મેરા જી જનતા હૈ,
સાયાએ ફજલે ખુદા હૈ મેરા જી જનતા હૈ;
કરદે બે માલકો યક આનમે તું માલામાલ,
કયા અજખ અહસે મખી હૈ મેરા જી જનતા હૈ;
તું વોહ શાહે શુજઆને જહાંમે ચકતા
જો તેરી ફાજે લીવાહૈ મેરા જી જનતા હૈ,
યાદ શાહાંને ઉલુલ અજમકી કરતી હૈ જહાં,
તું મેરે દીલમે ખસાહૈ મેરા જી જનતા હૈ,
તેગ અખરકે હસારેસે હૈ દુશમન મકતુલ;
કયા તેરી તેગે જફાહૈ મેરા જી જનતા હૈ,
કસરે આલાહૈ તેરા બહરે જહાં માયદને ફજ;
મખજને શાહે ગદાહૈ મેરા જી જનતા હૈ.

આદીલો ફાજીલો ફયાજ જહાં બખ્ષો અકીલ;
જો કહું તુજકો બળતું મેરા જી જાનતાહે.

મુજે બાદ કંઈ એકસાલકે ચારો કલ જોં નજર આગમે.—એ રાહ.

શાહુજાદા—ચલા હૈફ વકત સખાબકા મેરી ઉમર યુંહી બઝર હુઈ,
મુઝે લુતફ એશ જવાનીસે અએ ફલક જરા નખખર હુઈ;
રખા મીરુલે સરવે ચમનહરા નતો ફુલા ચુલ નતો ફલલગા,
મુઝે કયા જવાનીસે ફાએદા તેરી આસમાં યે નજર હુઈ;
મુજે રોજ રોજે અલમ હુવા હુઈ રાત દીલપે શીતમ દુવા.
યે ચુબાર માનેમે જમ હુવા મેરી શામ ગમ ન સહર હુઈ,
નયે ચીહકીજો લગી ઝડી મેરે એશકી નખધી લડી;
કમુ રાતદીન ન કીશી ઘડી મેરી આહ ચસમ ન તર હુઈ,
યહી થા કે કોનો મકાનમે થા લીખા જમીનો જમાનમે;
રહું હોકે તનહા જહાનમે યહી એબશીહીન રાર હુઈ.

રાગ પીલુ.

તાંબેકા પધસા જરીકા રૂમાલ; કે દેવે દોલાવે અમાહીકા લાલ.

બાહરાહુ—એ ફરજન્દ હે કેસા યે તેરાં હાલ;
કે કીસ લીએ કરતાહે યું જી મલાલ,
પીદર મેં હું તેરા તું ફરજન્દ હે;
મેરા નુરદીદા જીગર બન્દ હે,
ન રખ હાલપોશીદા દીલમે જરી;
કે કેહુ દે મેરેકો સખી હમ ઘડી,
આ બાહસિ હતના તું આરજુરદા હે;
યે દીલ કીયું તેરા યું પરાગંદાહે,

ખેદાદ મુજે યાદજે વહલાહી તુમારો—એ રાહ.

રાહુબાહા—ક્યા અન જાનતીપેહે અધ્યામ હમારા;
 શાદી જો હો તો નેકહો અન્જામ હમારા,
 મનસુખ કરો હમકો કીમી રશક ચમનસે;
 મુખ કોઈ ગલેહાર હો ગુલશામ હમારા,
 શાદીસે કરો શાદ પદર મુજકો ધસિદમ;
 બસ નામ તુમારા હોતો હો કામ હમારા,
 શાદીસે હોં મુખ ઝાદ અભી ખીયાહ રચા દો;
 એ કીબલા અગર ચાહતેહો આરામ હમારા,
 જો કીસેહો મશહુર જહાં નામ હરએક જોઅ,
 હોતાહે અભી તુસ્ત લખે બામ તુમારા;
 ખુદા રાજા રખો શાદ કામ—એ રાહ (મેમેવંતી)

બાદશાહ—યે માલુમ હુવા હાલ તેરા મુજે,
 કે બસ ચાહીએ આજ જોર તુજે;
 બહોત ખુબ અબ દરદ ગમ ન ખા,
 મેં તદખીર કરતાહું એ દીલ લગા;
 સુન યે હુકમ મેરા જરા તુ વજીર,
 જા મુલક પુરખકો રોશન જમીર;
 વહાંકે શહીનશાહસે કરયે પયામ,
 અબલ જાકે બોલ ગસકો મેરા સલામ;
 શીર બાદ ઉસસે દુખતરકી દરખાસ્ત કર;
 અગર વો કબુલે તો બહેતર મગર;
 નહીતો યે કહેના કે એ બાદશાહ,
 તું કર તેમી તૈયાર ફાજો સીપાહ;

અગર મરડુમીકી હે કુછ તુજમે યુ,
 તો હો જ મુકાખીલ જરા રખર;
 નહીતો ચે લડકીકી નીરખત તું કર,
 ધસાતોર કહેના વહા જાએ કર;
 અગર વો કબુલે ચે પેગામકો,
 તુ આ જલદ કર ચેહી અનજામકો.

છાડદે ડરકી બાત મોયાં—ચે રાહ. (સ્વારી દેશ)

વજર—બેહેતર જાતાહું મેં સાહેબ બેહેતર જાતાહું,
 પેગામ આપકા જાકે ઉસકો અભી સુનાતા હું,
 જો જો મુજસે તુમ ચે બોલે ઉસકો જ બોલું;
 હાલ ચે અપને દીલકા સારા હરએક જ બોલું.—બહેતર.

પરદા ૪ થા. રસ્તા.

(રાગ દેશ).

કયા હુસ્ન ધસપરીકો પુદાને અજબ દીઆ—ચે રાહ

વજર—પુરખકી તરફ મેરેકો ખસ જાના આજ હે,
 વહાંકે શાહકી બેટીકો લે આના આજ હે;
 અવલ તો જ સુનાઈ ચે પેગામ શાહકા,
 ગર ઉસને જો કબુલાતો શીર આના આજ હે;
 ગરવો નહી કબુલે તો શીર ઉસકે સંગ આજ,
 જંગો જ દાલ કરકે ફતેહ પાના આજ હે;

પરદા પ વા. જંગલ.

(એક સેહરા દરબીકમે આહાર પરીયાં શાહપરી
ગુલનારકી ધનતોજરામે ગા રહી છે.)

ગજલ ભેરવી.

બહાર આઈ છે બરે બાદ એ ગુલગુસે—(એ રાહ.)

પરીયાં—હમારા કદ અગર એ રશકે સરવે જો એ બારી છે,
તેરે આનેસે પીયારી આમદે ફૂલે બહારી છે;
હરએક ગુનઆ દહનદીલ તંગહે જીએકે નજરેમે,
ગુલે રૂખમારીસે તેરે પરી ક્યા આબદારી છે;
હરએક નોકે મળહસે બસદીલે ઉશ્શાક ધાયલ છે,
તેરી તીરછી નીધાહ બરછીહે કાલીલ ક્યા કટારી છે;
ગુલે રૂખશારસે તેરે ગુલે ખુરશીદ છે સરમીદા,
મીઆ કાકુલ અજબ ખીજલત દહે મુશકેત તારી છે;
તેરી સુરતપે શૈદા જીએ ધન્માં કયું ન હો પીયારી,
તું છે વો શાહપરી પરીચોકો તેરી ધનતેજરી છે.

(આશમસે અબરકા શોર હોતા છે એાર બીજલો અમ-
કતી છે તે પરીયાં બોલુ આવો છે એાર ગાતી છે.)

અંગરેજ રાહ જંગલી—કાલિંગકાકો.

પરીયાં—યે ક્યા કહર છે દેખો જલદ આસમાનપર,
છાઇ ઘટા છે અબ્બકી યક પલમે આનકર;
બાઇસ ઇસકા ક્યા છે હમસે બોલો કોઇ અબર,
જો એ ખીજલી અમક રહી છે આસમાં ઉપર;

શાબદ યા પે હોતી હોગી શાહપરી અજહર,

ઉસકે બાઇસ હો રહા હે શોર ઐર સર.

(અબ્રમેંસે નમુદા શોના પરીકા ઐર ચારો પરીકાને ઊસકો તાજમ ઐર તકરીમ કરના ઐર આમદ માના.)

ભેન્વી કેરખા.

કોરમતકા તેરે તારા અમકા—(એ રાહ.)

પરીયાં—આના તુમારા હોવે મુબારક ચે તુમ આવો હમારે મેહરબાન,
ભલારે ચે તુમ આવો હમારે મેહરબાન બખતકા તેરે,
આનેસે તેરે હમ હોવે શાદ મોરી શાહપરી દીલગન.

પરીકાનીકાકે લાએક તું હે કરીમ.—(એ રાહ.) મસતવી માલકોરા.

શાહપરી—મેં યુનનાર હું નામ શાહપરી,
સભી પરીચોમે હૈ મરી સરવરી;
ફલકપર થલીં ચાંદ સુરજ હે દો,
મુઝે દેખ હોતે સરમ શાહ વો.;
ઐર હુરોમલક જીતને જી શાન હે,
સભી દેખ મરેકો હૈરાન હે.

જંગલમે ઇત્તીફાક વહુડા શાહબંદેકા શીકાર ખેલતે ખેલતે નીકલ આનાડાં
ઇસ આતશો કુરકતને કહાં આગ લગાલી.—(એ રાહ.)

શાહબંદા—દીલકો મેરે જાના તપે કુરકતને જલાદી,
ઇસ આતશે સાજને કહાં આગ લગાદી;
આવારા કીયા ધરસે નીકાલા મુજે તંહા,
ઉલફતને ચે મેદાન કફે દશત દીખા દી;
જો કુછ કે હુવા હીજરમેં એ હાલ હમારા,
હ્યા તુમસે કહું મેં કે વો હે ખાત જીઆદી;

મીલ આકે ગલે મેરે ગુલઆંદામ ખુદારા,
 દુરીને તો ખુનેજીગર આખુસે રેલાદી;
 એ ખાતનશી આકે મેરે દીલમે મકીં હો,
 અલાહને હુ તેરી મેરે આંખમે જગાદી.

એદરીઆ મોજ ગુનાગુંબર આમદ.—રાહ.—ગજલ. છંદોટી.

શાહપરી—અગર હુ દીલસે તુ મેરેપર શેદા,
 તો કેહતી હું મેં થે તુજકો હો વયદા;
 મીલુંગા ગૈર ઓરતસે ન હરગીજ,
 થે અબ્વલ રૂબર મેરે કરમ ખા;
 સીવા મેરે ન આશીક હો કીસીપર,
 તું દે હમ ખાતકા મુજકો મઅલકા;
 તુ કરમીયા એ કર હકાર મુજસે,
 કે કહેનેસે ન તું અપને બદલ જા;
 રહે કાયમ જબાને રાસ્તીપર,
 સીવા મેરે કીસીકી નહો પરવા.

અજલકે કુચેમેં.—યમન કલ્યાનકી રાહ.

શાહજાદા—જો હસતરાહસે મનમ તુજસે દીલ લગાઉગા,
 કરમ ખુદાકી તુજે છોર કહીં ન જાઉગા;
 હજાર લાખહે દુનીઆંમે ખુબર ગરબે,
 યકીન જાન મેં આશીક તેરા કહાઉગા;
 થે હશક ખારહો હરગુલ બદનકે દીલમે મેરા,
 ન ખટકું આંખમે એસા તેરે સમાઉગા.
 મે જુલફ ખાલકા માઇલ હું આપકે સાહેબ,
 કીમીકે દામમેં દાના હું મેં ન આઊંગા;

હો મરદ મેહરીસે મેરે ખુનુ કચ્ચતા ન એ હીંદ,
યે લોહ દીલપે મેં નકશા તેરા જમાડગા.

કોઈદમ જે સાકી જે અશ્રુ હુવા—ગજલ. જોનેટી કાનડા.

શાહપરી—તેરી ખાતપે મુજકો ચકીન હુવા,
ચલ આ યે મલેસે લગાગે તુજે;
અમ દીન રેન તુજકો પીયારે મેરે,
યહી સીનેપે અપને ખીલાઉ તુજે;
કોલસે બેકોલ હોના નહીં,
શીર તખતો મુજકો પોહાઆઉ તુજે.

પરદા ૬ વા. રસ્તા.

લાવાળી જોનેટી

(દો શરાબીકા દાખોલ હોના).

શરાબી પહેલા—એ યાર શરાબહે આલા ટુક પીકર હો મતવાલા,
યે એશ જહા દીખલાવે આંખોમે કેફ જખ આવે;
હે દેખ મએ દોશાલા ટુક પીકર હો મતવાલા.

શરાબી દુસરા—યે ખાત જખાંપર મતલા એ યાર નમુજકો બહેકા,
યે કામકાં કર મું કાલા મત પીકર હો મતવાલા.

પહેલા—હે યાર જહાં મે ખાના, હે એશકા યા પેમાના;
હે રંગ મએ ચુલ લાલા, ટુક પીકર હો મતવાલા.

દુસરા—જો કોઈ શરાબ પીતાહે, વો ખાર યહાં હોતા હે;
યે કાર નહીં હો આલા, મત પીકર હો મતવાલા.

પહેલા—કીજી કરતા મુજસે હુજજત, જરા દેખ તુ ઇસકી લજત;
લે હાયસે મેરે પીઆલા, ટુક પીકર હો મતવાલા.

કુસરા—યે કામહે જોતાની બસ, સુન ચાર મેરે દીલ જાની.
તહીં શાર શીમાં કર નાલા, મત પીકર હો મતવાલા.

પરદા ૭ વા. દરબાર પુરબકે શાહકી.

ચાકુતપરી સુન બાત તુ મેરે—ભેરવોકા લાવણી.

ચોબદાર—અરજ ચે મોરી સુન મેં જાહેબ કહેતાહું ઇસ આન,
એક વજર કોઇ કીસી શાહકા લાયાહે ફરમાન;

શાહ.—જલદ લેઆ તુ ઉસી વજરેકા દેર ન કર ઇસ આન,
દેખું વો ક્યા લાયા હેગા મેરેપે ફરમાન.

(આતા વજરકા)

અક્રમોસ કીસતરાહુકે ચે મેં સુનતી હું કલામ—કાલીંગકે દાદરા.

શાહ.—કૈયેં હજુર આપ કહાંસે ચે આમ્મે હો,
મુદત મદીદકે બાદ જો તશરીફ લામ્મેહો;
ફરમાઇએ જબાંસે કરમ કીજીએ જાહેબ,
કીસકા મેરેપે આજ ક્યા ફરમાન લામ્મેહો;
અપને લઅલ લબકો જરા ખોલકે કહો,
જલદી કરો બઆન જો દીલમે છુપાએ હો.

હમ આપસે લેકર રજ સહેરામેં ગએ.—જો નોટીકા.

વજર—સુન એ શહીનશાહે જહાં કહેતા હું તુમસે ચે ખીઆં,
ખીદમતમેં મૈ અબ આપકે મશરીફસે આયા હું યહાં;
શહેરે સખાકા બાદશાહ ઉસકા હુમાયુન નામહે,
મેં હું વજર ઉસ શાહકા બેબ હને પેગામ હે;
લકકા જો ઉસકા એકહે માસલે અંદર રોશન જભી,
લડકી તુમારી દો હસે ઇતની અરજ હે બિલયકીં.

पैक्या मसनवी.

तु जरा होउ न—राग पीलु.

शाह.—अहोत जुय मेने ये पेगामको,
कयुला यही नेक अंजमको;
मे चलता तुमारे हुं शीलहाल सात,
के ले हमराह अपनी ये सारी जरात;
आर दुअतरकोनी सात लेता हुं आन,
वहां नके शादीका करता हुं काज.

परदा ट वा. नंगल.

(पछरे शाह और लउकी वगेर दुअसका दाजील होना.)

देश राग.

वज्र.—अरे मै सीपाही तुं अय जलदतर,
के शाह हुं भायुंको कर ये अपर;
के पडले हमारा तु कहेना सलाम,
आर बाद ये कहेना के मै नेकनाम;
शहीशाह इगपुर पुरयका शाह,
वज्रों अभीरोंको दहज्ज नह.
तुमारी वो सरहदमें आये है आन,
वो लउकीकी शादीका करनेको काज;
तु मुज्जदा सुना ये खुशीका वहां,
हम आते हु पीछे तेरे जियुमां.

પરદા હવા. મહેલ.

મોલા આજ હુ મોકો તો અંચલ લખીલા—એ રાહ.
જોગી આરાધયરોકી.

મીયાહી.—સુનઝમે આપ હમારે શહીનશાહે આલી,
કે મેશક હો તુમ મુખ રૈયતકે વાલી;
કે શાહે પુરખો વજર લેકે હમારા,
વો આયાહે મરહુમે અપને ખુશહાલી;
યે મુજદા ખુશીકા સુનાનેકો મે અખ,
યહાંપર મેં આયા હું સુનીઝમે બહાલી.

હાલેદીલ અખ કીસ તરાંહ તુમમે—ગજલ. કોસીયાકો રાહ.

શાહ.—મુજદા યે સુનકર મેરા દીલ ખુશ હવાખી યાર આજ,
ઝોર સીનાબી હુવા મીસ્લે ચમત ગુલજર આજ;
જાઝ્મા હસ્તકબાલ કરકે ઉનકો લે આવો યહાં,
તુમ ઉનહે તાઅજુમ ઝોર તકરીમસે ચકબાર આજ.
(ઇતનેમે આના પુરખકે શાહકા મઆ વજરકે કુખતરકો હુમારા લેકર.)
આઝ્મા આઝ્મા મેહરબાન.—જોગોશા રાગ.

શાહ.—આહઝમે આહઝમે મેહરબાન આહઝમે,
ચેહસાંતમંદ અપના મુજકો બનાહઝમે;
આપકી ઝેન ઇનાયત હુહહે,
કરમ બક્ષી ઝોર ઇતની ફરમાહઝમે;
યે જો લડકા હે મેરા સુનો તુમ,
ઇસકો અપના ગુલામ બનાહઝમે;
લડકી દે કરકે લડકા યે લીજઝમે,
મેહરબાની યે મુજપે ફરમાહઝમે.

સુખહાનઅક્ષા ખુદાને કયા બનાઇ છે તેરી સુરત,—સોંધ ભેરયો.

પીંદરે દુખતર—બહોતખુબ આપકા ફરમાન એ અપને સર ચડાતાહું;
 યે જો કુછ મુજકો તુમ બોલે મેં ઇસસે સિર ચડાતાહું;
 મેં હાજર હું યે ખીદમતમે ઓર લડકીબી હાજર હે,
 તુમહારા એ જો કહેનેકો મેં આંખુસે બળતા હું;
 જુલાઓ જલદ કાજકો પડાઓ અબ નીકા ઇતકા,
 યે બેઠી દે ઇસે બેઠા મે અપના યાં બનાતાહું.

જા જા બેઠો તરે જુલાલારી.— (એ રાહ.)

પીંદરેપીસર—જાકે કાજકો જલદી જુલાલારે,
 ઓં જુલાલારે ઓં જુલાલારે—જાકે કાજકો.
 યહાંપે અબ તું દેર નહી કર,
 મેરા યે હુકમ બજાલારે—જાકે કાજકો.

(શીપાઇ કાજકુ સેકે આતા હે.)

રહ બદનમે છે તપાં દીસકો હે,—ભેરયો રાહ.

કાજ બખત—જુલા હૈ આજરોજ ગાઓ મુખારકબાદીઆં,
 છોટિબડે યહાંકે સખ કરતે રહો ખુશહાલીઆં.
 ફુલા ફુલહનકો યા ખુદા રખના હમેશા શા શાદ,
 રોજે હશર દીન તલક રેહવે ચેહી આબાદી યા.
 દીનરેનયે રહે ખુશી ચેહી હૈ બસ ફુઆ મેરી,
 આમીને આમીં તુમ કહો દીલસે સબી ખરીવીઆં.

રામસગીશં—ફુલહન તુજકો યે હોવે મુખારક,
 આજ અરે સદાર બદરે—ફુલહન તુજકો.

आली मनाली सय भीलके धंसल,
कहेते बुछी हरपार अनरे—दुलहन पुण्डो.

(धनकी शाही होतो है और अन शाहीमे दुल्लेको आम्रशुक
शाहपरीने वड़ा आना और ये दुला दुलहनको देखके
कोनारेपर पड़ी हो करके तमाशा देखना दुल्लेको मेहोस
पताना और सयने, दुल्लेका मुहड़ा देखके रोर ममाना.

शाही पता पनी को मुपारक आहार है—गजल छगोरी.

पीदेपीसर—अइसोस क्या हुवा ये पुणे हांमे औ पीसर,
ये हाल तेरा देख नीकलता भरा जगर;
ये भात तेरी मुण्डो न कीहु आध हाये हाथे.
ता दुःख ये तेरा भरेको आता न कुछ नगर;
ये पुर पगी पलु जो भरे धरने आध आन,
छिड़के सयपसे भेठा भरा ये गम्मा है भर;

मुझे लह सोना है गले लगे मे क्या बार—गजल लेवोकी.

दुलहन—अइसोस ये भात पुण्डो यहां केसीहै आध—हैहै भरे जनी
मैं केसी रहूं तेरी ये सय हांमे जुदाध—हैहै भरे जनी.
क्या होगया यकपार पुणे हांमे औ दीलपर-कुछ भाल औ सरवर
ये अन पुरी वजत पुमे नीन्द क्या आध—हैहै भरे जनी.
भे राती पकी हुं ये तेरी आलीके उपर—दुक देख मे लीपर,
ये शार यहां करते तेरे अन और आध—हैहै भरे जनी.

हवसको हभने जनाहें पुराधका नोशाना है—कल्याण गंगला.

दुलहन—इलठ ये हमने जनाहें पुणे हमको सतानाहें;
अरे क्या मे न शाहीमे हमारे पुने धर लुटे,
भरे शहजह और जते रहे हम पणतके कुटे;

શીરકે ચાર અળ હાતુસે હમ તેરે મરે છુટે,
 બલાવો ડ્યા કરે કે જીસકે મરપે આસમાં પુટે;
 જરૂર એક રોજ જાનાહે કે મરનેકા બહાનાહે,—ફલક
 ફલક ડ્યા એત શાદીમે મુજે તુને રલાયાહે;
 જીવદા આરમજી મુજસે કીયા તનહા ખીદાયાહે,
 ખુશીકે દીનમેં ચે કેસી ગમી તુને દીખાયાહે;
 હમાનેક્કી જગે ચે આહ ડ્યા તુને રલાયાહે,
 તુજે બસ્તી છુડાનાહે મુજે જંગલ બસાનાહે,—ફલક.
 હમે ખોખીદાએ કીહુ સતાયા આસનાં તુને,
 કિયા આંધેર આંખુમેં હમારે યદ જહાં તુને;
 છુડાયા હમસે જાલીમ આહ ચે કેસા જવાં તુને.
 ઉજડા ધર હમારા ઓર કીયા હૈ ખાનમાં તુને;
 હમે દુન્યાસે જાનાહે નહી લગતા ઠીકાનાહે,—ફલક.
 હમારે બાગે અશરતપર એ ડ્યા બાદે ખીજી આઈ;
 ગુલો બુલબુલકી શાદીમે ચે બદલી ગમકીહે છાઈ,
 હજાર અફસોસ એક ઉમેદબી દીલકી ન બરઆઈ;
 મુજે તકદીરને રોજે સીદા ડ્યા હાએ દીખાલાઈ,
 જો આરો કોહસાનાહે તો મેરેકો રલાનાહે,—ફલક.

છોડ દે ડરકી બાત મોઆ—સ્વારો દેશ.

પીદેરે દુખતર—એ બેઠી બદખત તુ મેરી—એ બેઠી બદખત,
 તેરી સુરત છુપા તુ યહાંસે જારી અબ ધસ વખ;
 નસીબ તેરા ફટા ચે હે જા તુ કહીં અબ મર,
 મરતે દમતક કબી ન આરો મેરેહી તુ ધર.

અમો દુરોસે જી જગતનારે અરાકે આંખુસે—(એ શહી.)

જંગલેકી ભેરવી.

ફુલહુન—હવા વેરાન દીલ મેરા કે મેરા ખાનુમા છુટા;
કે તુ છુટા શહેર છુટા મેરા મુજસે ખુદા રહા,
જો મે એસા જાનતા કે આહ કરં દીન રેન;
ધરસે બે ધર હો પ્રીર સખ છુટ સુખ ચૈન,
કીયા ક્યા ફલક તુને કે સખકા મુજસેદીલ તુટા
આહ મેરેકો કીમમે ઊડ ગયા યે પાર,
તીર જુદાઇ માર કીયા હવા કલેજે પાર;
હવા આંખુસે ખુનજારી જુગરકા આપલા કુટા,

પરદા ૧૦ વા. જંગલ.

(બહોબાસ જોગન કે રહુબદીકા ફીરાકે ચારમે દીલ અકુગાર ફીરતા.)

હુબકર દીલમે મેરે તીરકા પેકા ન રહી—ચમત કલ્યાણકી.

ફુલહુન—દુર આંખુસે જો મેરે વો મેરા નુર હવા,
આહ દીલ બલે મીસાલે શરરે તુર હવા;
ફરહતે શાદીસે મેરા દીલયા ખુશીકા માઅદન,
આમદે ગમસે જુગર ખાનએ જમખુર હવા;
ખતકે જોગનકી તરાહ પ્રીરતી હુ ખનખન મારી,
મુજસે સખ દુર હુવે એક જો તુ દુર હવા;
બસકે વેરાન હવા યુલશને આલમસે દીલ,
દશત આર કોહકા ફીરતા મુજે મંજુર હવા;
કોઇ હમદમ હેન મુનસ ન કોઇ સંગ ન સાથ;

આહ દુનીઆમેં ન કોઈ મુજસા બી રંજુર હુવા,
માહ દીખાનેકી જહાંમે કોઈ સરત ન રહી;
મંગ કુરકતસે મેરા શીશમે દીલ ચુર હુવા,
અશક ખુની મેરે આંખુસે રવાં હૈ દેખા;
ગમે કુરકતસે જીગરમેં મેરે નાસુર હુવા.

રહા રહા ન કોઈ હમારા—એ રાહ

કુસહુન-હાએ ઉઠા એ અખત હમારા જોડિહુવા જુદા માહ પારારે-હાએ.
અખ મેં યહાંસે જાઉં કહા પે મૈથ નહીવો પી આરારે-હાએ.

પહેલા આખ ખતમ.

આખ ૨. રા. પરદા ૧ લા. બાગ.

(શાહજહાં પદ્મગપર સોતે હુવે દીખાઈનેના ઓર શાહપરીને ઉસ્કે જગાના ઓર
અન્દા કરના ઓર આપને છુપના ઓર શાહજહાંકા પેદાર હોકે ગાનાં.)

તુ વોહં કે સખ કે તઈ દે જરા વકુફ—એ રાહ

શાહજહા—લીલાહ કોઈ કહો કે ચે કીમકા મકાન હૈ;
ખીસ્સે ચે હાલ પુછું ન કોઈ ધન્સો જાન હૈ,
ડ્યા આખ દેખતાહુ વ યા જગતાહું મેં;
વલાહ ડ્યા અજબ ચે ખુદાઈકી શાન હૈ,
મેરેકો કોન ધરસે ઉઠા લાયા ધમ્ જગા;
હય હય યે બાગ દેખ મેરા દીલ હૈરાન હૈ.

(શાહપરીને ધજહાર કર કહેના.)

કોસી મસ્તકે આનેકી આરજુ હૈ.—એ રાહ.

શાહપરી—મેરેસે તુ ચે જો હુવા બેવફારે,
ઉમીકી ચે દી મેને તુજકો સજારે;

કરમ આકે તુને દીયા થા મુજે કોલ,
 હસી કોલસે આખીર તુહી ફીરાયે;
 અબસ તુને કુછ આપને દીલમે ન જાના,
 મેરે મરતખેડો દીલખર હમારે.

આદે બાહલમે છુપાયા મુજે માલુમ ન થા—એ શાહ.

શાહજાદા—મરતખા તેરા યે જાંયા મુજે માલુમ ન થા,
 ન યહી વહમાં યુમાંયા મુજે માલુમ ન થા;
 યે ખતા લીલાહ મેરી માફ કરો એ સાહેબ,
 તુજમે યે સહેર નેહા થા મુજે માલુમ ન થા;
 અબ કયુ મેં ન શીરં તેરેસે વક્લાહ બિલાહ,
 તુજમે ઉલકતકા નીશાં થા મુજે માલુમ ન થા.

મસનવી

શાહપરી—નહી માફ તેરી કરંગી ખતા,
 કે ખેશક કીયા તુને મુજસે દગા;
 નહી મુજકો અબ કુછ તેરા અતીખાર,
 હસી વાસ્તે મેં કરંગી યે કાર;
 કે મુરદા તુજે કર યહાંપર રખુ,
 જબ આલુંગી મે તુજકો જુતા કરં;
 તુમ સોતે રહો યેનસે એ મીયા,
 કે ફીર આઠ દીનકે મેં આલું યહાં;
 તબ જીન્દા મેં તુમકો કરં આન કર,
 મીલુંગી તુમારેસે એ દીલ જીગર.

(શાહજાદોને બેઠોશ કર જાતીકે.)

પરદા ૨ રા. જંગલ.

વકેત મુશકીલજનને મન અખ સખ કરના—એ રાહ.

શાહુજી—દશતમેં ઝોર કોહમે કીરના ચે મેરા કાર હે,
 યાર ખીન મેં એશ દુનીયાં દીલપે મેરે ખાર હે;
 દશત પૈમાઈસેહે ક્યા ક્યા દીલમે ખલશ,
 પાઉંમેં હેં આખલે ઝોર આખલોં ખાર હે;
 જુસ્તેજો શીરીં દહનકી હે મુજે કોહે સારમેં,
 સુરતે ફરહાદ મેરી જીન્દગી દુશવારહે;
 યાદ મેં અપને કમાં અખરકે એ ખારે ખુદા,
 નાવકે હીજરે સનમ સીનેસે મેરે પારહે;
 ક્યા ખીજને કરદીઆ વેરાને ખાગે દીલ મેરા,
 આહ ઉસ ગુલ ખીન ચે ગમ મેરે ગલેકા હાર હે.

(દેવકાઆના ઝોર શાહુજીકો દેખકર આશકે રોના.)

ખેત.

દેવ—હા-ચલ તું મેરેસાથ પીયારી ચલ તું મેરેસાથ,
 અખતો તેરા હરગીજ મેંતો નહીં ચે છોડુ હાથ;
 દેખ તુજે મેં હુવા આશીક સુન તું એ ગુલનાર,
 અખતો તેરેકો ખનાઉગા મે અપને ગલેકા હાર;
 હા-ચલ તું મેરે સાથ પીયારી ચલ તું મેરે સાથ.

કીસોકા દરદગમ જાલીમ—એ રાહ.

શાહુજી—અજ મામુંમીઆં નાશાદસે દિલ શાદ બ્યા કરના,
 જો જુલાં આપ ખુદકો ઉસકે તૈ શીર યાદ ક્યા કરના;

હમારા મુલક દિલ લૂટા હે આકર સહન એ ગમને,
જ્યાં બેઠાદ હાકીમ હો વહાં ફરયાદ ય્યા કરના;
શીરાતા હીજરમેં હે દર બદર યે શર કટાનેકો,
બનાહે આસમાં અપનેલીએ જલ્લાદ ય્યા કરના;
મીટાયા નકશ દેવેહુ અખતકો જાપ દસ્તે કુદરતને,
શીર એસી તેજ દસ્તી માંનીએ બેહજબ ય્યા કરના.

મસનવી.

દેવ—અરે તુને મામું મુઝે કીઉ કહા,
મેં ય્યા તુજકો સમઝાયા એ દીલ રૂપા;
યહી તેરે કહેનેસે લાઆર હું,
મઆફ કર તેરા મેં યુનેગાર હું;
ચલ દીલદાર તેરા બતાગી તુઝે,
જ્યાં હે વહાં અપ લેજગી તુઝે;
પરી એક હમારેમે હે યુલનાર,
અપને બાગમેં એ લે ગાઇ તેરા યાર;
ઉસને ઉસકો મુરદા બતાકર વહાં,
રખાહે તું ચલ સાથ મેરે બેગુમાં.

(બના દોનો કા.)

પરદા ૩ રા. રસ્તા.

(પદરે શાહબહેકો બરાએ તાલાશ કરને બેટકે.)

ધસ આતમેં કુરકતને કહાં—એ રાહ.

પદર—એ લખતે જુગર ગમ તેરા મુજકો સતાતા,
હરદમ મેં મેરે ચશમસે હે અશક બહાતા;

તેરે શીરાકને થે મુઝે ધરસે નીકાલા,
આખીર થે મુઝે દસ્ત ખીયાબાંમે શીરાતા;
ગર મરગયા તો લાશ તેરી કીમને ઉકાધ,
હે હે થે સખખ મુજકો નહી કોઈ બતાતા.

પરદા ૪ થા. બાગ.

(શાહુબદા મીસ્લે મુરદેકે સાથાથે.)

(શાહુબદા બાર દેવ આતેથે.)

ખેત.

દેવ—ખડી રહે યહાં તું સખર કર જરા,
કે મેં ધ મોકો જા કરકે દેતા જગા.

(દેવને જગાકર છોપનાના બાર શાહુબદાકો ધધર ઉધર દેખના.)

મેહુ દરીઆ મોજ ગુનાગુબર આમદ—એ રાહ.

શાહુબદા—અરે કહાં વો ગઇ મુજકો જગાકર,
પ્રુદાજાને થે ક્યા બેદ યહાંપર;
યહાંપર કોઈ નજર મુજકો ન આતા,
સીવા ઉસકે જગાવે કોન આકર;
નહીં તાકત કીસીમેં કોઈ આવે,
બગેરઅજ દેવ પરકુકે થે જાપર.

અબ જા મહેક્કમેં કરદે તું થે શોરીકો ખબર—એ રાહ.

દેવ—દેખ સામી બારત તેરી આઘ હે યહાં,
હુંબતી વો કરતી આઘ શાર બાર શીગાં.

(દેવને દોખાકર બાગ બાના.)

સુબહાન અમ્મા સુદાને કયા બનાઈ જે તેરી સુરત—એ રાહ.

શાહજાદા.—મેરી જાની મેરી દીલબર તું મેરી પીધારી હૈ,
શબે રોજ યાદ મેરે કો દીલો જાંસે તેહારી હૈ
તેરે કો દેખને સે અબ હુવા મસરર દીલ મેરા,
મેરે તું દીલકા હૈ દીલબર આર મેરી તું કુબારી હૈ;
મેરી જીભદ બરઆઈ તુજે દેખા નજર બગે,
કે સુદતસે તેરી મુજકો નીહાયત ધન તેજારી હૈ.

એ જરૂર આમદે બહાર બગેરા—એ રાહ.

શાહજાદી.—હમદ બેહમદ હૈ આર શુકરે ખુદા,
જીસને મુજસે તુમેં દીઆ હૈ મીલા;
શીર ચે મુખા હુવા દરખત હરા,
ફલીશાએ ઉમીદ હૈ બરલા;
અબ દીખાવે ન રોજ હીજર ખુદા,
તુમકો મુજસે કર્બી કરે ન જુદા.
હૈ બલા તેરા આશમાં હૈ બલા;
બાગે દીલમે ગુલે ઉમીદ ખીલા,
ચલી આલમ મેં ચે ખુશીકી હવા,
હૈ હરએક ધનલીખ નગમે સરા.
અબ દીખાવે ન રોજ હીજર ખુદા,
તુમકો મુજસે કર્બી કરે ન જુદા.
મીલા મુજકો તુ પુસકે દૌરાં,
ચાહથી જીસકો જીં ચહે કીનઆ;
ધી જલી ખાંકી તરહા નાલાકુના,
હૈ અજીજીં મેં અબ અજીજે જાં;

ਅਘ ਦੀਆਵੇ ਨ ਰੋਜ਼ ਢੀਯਰ ਘੁਢਾ,
ਤੁਮਕੋ ਮੁਯਸੇ ਕਰੀ ਕਰੇ ਨ ਘੁਢਾ.

ਸਾਦ ਯਾਦ ਐ ਨਸੀਮ ਕੁਲੇ ਪਹਾਰ,
ਤੇਰੀ ਆਮਦਸੇ ਹੈ ਖੁਲਾ ਖੁਲਯਾਰ;
ਦੁਸਤ ਛਾਂਮੁਂ ਸੁਰਮੇ ਲਾਲ ਐਯਾਰ,
ਦੀਲਸੇ ਫੁਰਯਾਂ ਬਮਨਮੇਂ ਖੁਲਪੇ ਹਯਾਰ.

ਅਘ ਦੀਆਵੇ ਨ ਰੋਜ਼ ਢੀਯਰ ਘੁਢਾ,
ਤੁਮਕੋ ਮੁਯਸੇ ਕਰੀ ਕਰੇ ਨ ਘੁਢਾ.

(ਆਪਣਾ ਬੜਾ ਮੁਲਾਕਾਤ ਸਾਹੁਪਰੀਓ ਆਰ ਦੋਨੋਂਕੋ ਆਹੁਮ
ਦਿਖਾਵੇਹੀ ਖੁਸੇ ਹੋਨਾ ਆਰ ਨੀਯੋਯਾਨੋਂਕੋ ਪੁਕਾਰਨਾ.)

ਮਸਨਵੀ.

ਸਾਹੁਪਰੀ.—ਅਰੇ ਆ ਨੀਯੋਯਾਨ ਆ ਪੇਹਥਾ,
ਮੇਰੇ ਰੁਪਰ ਅਘ ਤੁ ਧਾਂ ਜਲਦ ਆ;
ਨੀਯੋਯਾਨੀ ਕੇਸੀ ਧੇ ਤੁਨੇ ਕਰੀ,
ਸਯਾ ਤੁਮਕੋ ਮਾਫੁਲ ਫੁੰ ਖਮਬਡੀ;
ਅਰੇ ਡਾਖ ਹਾਯਰੇਹੇ ਦੇਖ ਧਛਾਂ,
ਕੇ ਜਲਦੀ ਮੇਰੇ ਰੁਪਰ ਹੋ ਅਧਾਂ;
ਤੁਮ ਮੁਸਕੀ ਖਨਕੀ ਅਥੀ ਆਂਧ ਕਰ,
ਲੇਯਾ ਤੁਮ ਸੇਹਰਾਮੇਂ ਖਨਕੇ ਮਗਰ;
ਧਛਾਂਪਰ ਖਨਕੇ ਲੋ ਸੁਰ ਕਾਟਕਰ,
ਰਯੋ ਉਨ ਸੁਰੇਕੇ ਯੁਰਯਕੇ ਉਪਰ.

(ਦਿਖਾਨੇ ਖਨਕੀ ਮੁਸਕੀ ਆਂਧਕਰ ਸੇ ਜਨਾ)

પરદા પ વા. રસ્તા.

(શાહજાદી આર શાહજાદી દોને હમરા ગાતહે.)

જી નીકલ જાએગા—એ રાહ.

દોનુ—જી નીકલ જાએગા અમ છોડકે તન,
તનસે હોજાએગી ચે જાન અલગ,
એ ફલક જુલમ હે ક્યા,
ક્યા હુઈ હમસે ખતા
દીલપે ગુજરે હે ચે કુછ રંજો મહન,
હે હરએક દોસ્ત મેહરબાંન અલગ;
આહ ચેહ જોરોજાદી,
હમપે અફલાક હે ક્યા;
કોઈ દીલદાર ના દીલભર ન મજન,
વીસપે હે જાન પરેશાન અલગ;
આહ એ બાદે ખીજ,
લુટતા હે ગુલશને જા;
હર રવીશ આખમે હે ખાર ચમન.
ગુલસે હોતાહે ગુલીસ્તાન અલગ;
આહને છોકે ખુલાં,
કરદી અંધેર જહાં;
મોતશે જીને લગાઈ હે લગન,
હોગા ધમ ધરશે ચે મેહમાંન અલગ;
સરપે આ પોહચી કાજ,
યા કુંહી હુકમે ખુદા;

અળ ન કુછ એશ ન રાહત ન અમન,
જસમસે હોગા યે એવાન અલગ.

કુસરા બાબ ખતમ.

બાબ ૩ રા. પરદા ૧ લા. જંગલ.

(પદરે પીસર ફીરાકે પીસરમેં આહોજારી કરના.)

ગર હમને દોલ સનમકે—એ રાહ.

પી દર—મગસુંમહું ફીરાકમે એકે સુબહોશામ,

પુને જગરકે ખાને મિવા કુછ નહીં હે કામ;

ફીરતાહું મારા મારા ખીઆબાંકે દરમીઆં,

છુટા સબી અબ મેરા યહાં રાહતો આરામ;

અફશોસે યે જહ/ફીમેં અબ કોઈ રહા નહીં,

હે હે જહાંમે ગુમ મે હુવાહેગા મેરા નામ.

પરદા ૨ રા. ફીલા.

(શાહજહાંએ આર શાહજહાંનીકા સર પુરૂબપર નજર આતાહું એર
ધડ નીચે પડેહું આર સરમેંમે ગાનેકા અવાજ.)

ફીરાતાહે હમે કાંકા યે કોસમગકા બદલજના—એ રાહ.

શાહજહાંનીકા સર—કળકા હુકમ થા પુહીં હમારા ઇસ જગે આના,

મુકદરમે લીખા થા ઇશ જગે આતેહી સરજના;

અડા મનસુરસા સુલીપે સર અપનાતો યા કીસમત,

લીખાયા અસ તુમારે હાથસે યે શરકા કટ જના;

અલી બાદે ખીજાં એસીહે નખસે જુન્દગાનીપર,

અમનમેં શાખપરજુ ગુલ શુગુતાહોકે કુમલાના;

યહી રાજમેં થા મેરે લીખા રાજે સીઆએ દીલ,

યહીં તક થા મુકદરમે હમારે આબ આર દાના;

અજળ કે હાથસે બચકે કહાં હમ ભાગળ સકતે,
લીખીથી મૌત ગર ઐસીતો ઉસકા લાખ શુકરાના.

ચે કયા ઇશક આફત કોવેગા—એ રાહ.

શાહનશા—ખુદાયા ચે કયા વકત હમપે પડા હે,
ચે સર જો હમારા ખુરજપે ચડા હે;
ચે જાલીમ પરીને હમારે હી ઉપર,
કી હે ચે નાહક ચે જોરો જફા હે;
જુડા ઇસ મુસીબતસે અબ હમકો યા રખ,
ખજુજ તોરે કીસ્કા નહી આસરા હે.

(બતલાસે પીસરકે જીતકાકત વહાં પોદરકા આતા ઐર
સરકો દેખકર તઆબુબકર પેછાનતા.)

પરી રૂકા હુવા સૌદા પરેશાં હાલ મી કરદમ—એ રાહ.

પીદર—પીસર જબસે ગમ્યા મેરા હુવા હું તબસે મેં નાદમ,
ઉમીકે હીજરમે મેને ઉઠાયા સરપે એક આલમ;
(દેખકે) અરે હૈ હૈ ચે કયા ઇસજા અચ'બાં દેખતા હું મેં,
ચે સર કીસકે હે ખુરજુ'પર ચે ધર કૈસે પડે બાહમ;
મેરે બેટ બહુ જોસી ચે સુરત ઇન સર'કી હે,
ખુદા જાને ચે કયા ઇસરાંર હે વજાહી આલમ.

મસનવી.

ગયબરો ફીરસ્તા—અગર કોઇ આવે ચે જુનો બશર,
કે જુન્દા ચે હુવે ઇસી વકત પર;
તો ચે કામ વો સખ્સ કરે ઇસ ઇડી,
જો કહેતા હું મેં ચે સુને કાન ધર;

ਐਕ ਕਾਹੁਕਾਫ਼ ਕਰਕੇ ਘੜਾ ਹੁ ਪਹਾਡ,
ਉਸੀ ਪਰ ਹੁ ਐਕ ਦੋਖ ਅਕਾਸ਼ ਕਰ;
ਹੁ ਉਸ ਦੋਖਕੇ ਪਾਸ ਆਧਿਹਾਤ,
ਤਲਾਘ ਕਰਕੇ ਲਾਧੇ ਵਹਾਂ ਜਾਐ ਕਰ;
ਪ੍ਰੀਤ ਖੰਨ ਦੋ ਸੁਰਕੋ ਧਰਸੇ ਭੀਲਾ,
ਧੋ ਧੀਰਕੇ ਤੋ ਜੁਤੇ ਧੇ ਹੋਂ ਸੁਰਅਸਰ.

ਆਜ ਮੇਂ ਪਾਖ ਯੁਸ਼ੀਕੀ ਨੀਸ਼ਾਨੀ—ਐ ਰਾਹ.

ਪੀੜ—ਆਜ ਮੇਂ ਪਾਖ ਯੁਸ਼ੀਕੀ ਅਸ਼ਾਰਤ—ਯੁਸ਼ੀਕੀ ਅਸ਼ਾਰਤ.
ਯੁਸ਼ੀਕੀ ਅਸ਼ਾਰਤ ਆਜ ਮੇਂ ਪਾਖ ਯੁਸ਼ੀਕੀ ਅਸ਼ਾਰਤ,
ਜਾਤਾ ਹੁੰ ਅਘ ਮੇਂ ਕੋਹਕਾਫ਼—ਜੁਨਕੇ ਧੇ ਤੇਰੀ ਈਕਾਧਤ;
ਆਜ ਮੇਂ ਪਾਖ ਯੁਸ਼ੀਕੀ ਅਸ਼ਾਰਤ.

ਪੜ੍ਹਾ ੩੨. ਜੰਗਲ.

ਆਜ ਅਮਕਾ ਕੁਨਾ ਆਸ਼ਾਕਾਰਾ—ਐ ਰਾਹ.

ਪੀੜ—ਪ੍ਰੀਤਾ ਪ੍ਰੀਤਾ ਧਹਾਂ ਤਕ ਮੇਂ ਆਖਾ,
ਲੇਖੀਨ ਕੋਹ ਕਾਫ਼ ਕਹੀਂ ਮੇਂ ਨ ਪਾਖਾ;
ਮਾਰੇ ਦੇਹਥਾਨਕੇ ਈਲ ਕਾਂਪਾ ਹੁ,
ਹੈ ਹੈ ਕਧਾ ਮੇਂ ਕੜੇਂ ਐ ਯੁਦਾਧਾ.

(ਦੋਖ ਅਧੀਨ ਉਸ ਜੰਗਲ ਮੇਂ ਆਤੇ ਹੈ.)

ਅਘ ਜ ਮੇਰੇਲ ਮੇਂ ਕਰ ਦੇ ਤੁ ਸ਼ੀਸ਼ੇਂਕੇ ਅਧਰ—(ਐ ਰਾਹ.)

ਦੋਖ—ਆਐਆ ਆਐਆ ਮਾਰ ਖਰਕਾ ਦੇਐਆ ਤੁਮ ਪਕਡ,
ਦੇਐਆ ਨਹੀਂ ਤੋ ਆਗਾ ਹੁ ਧੇ ਅਥੀ ਅਸ਼ਰ.

ਪੀੜ—ਹਾਐ ਹਾਐ ਮਰਗਧਾ ਮੇਂ ਕਧਾ ਕੜੇਂ ਖੰਧਰ,
ਐ ਸੁਲੇਮਾਂ ਤੁਮ ਮਦਦਕੇ ਪੋਹਐਆ ਆਨਕਰ.

(ਸਭ ਦੋਖਨੇ ਸੁਲੇਮਾਨਕਾ ਨਾਮ ਜੁਨਕੇ ਫੇਰਤ ਮੇਂ ਫੋਕਰ ਅਤੇ ਫੀਲਾ.)

પીદર—આઝ્મો આઝ્મો મુજકો સારે તુમ ચે મારકર,
કીર્જી ખડે તુમ હો રહે હેરતમે આનકર;

દેવ—કયા હમ આવે તુમકો સાહ્ય ખોલો ચે ખખર,
નામ કીસકા લાઝ્મો હો ચે તુમ જાપાનપર.

પીદર—ચે સુલેમાં નામ જીનકા ખોલાહુ ઇધર,
ઉતકી મે આલાદસે હું શુનલો કાનધર.

દેવ—તોઆ તોઆ કયા ગુનાહ હમ કરતેયે ઇધર,
હમ ચે સારે આપસે યહાંપે બે ખખર;
તકસીર હમસે હુધ ચે સાહેબ ખખશો કર મહેર,
હમ તુમારે હે ગુલામ સુન ઐ નામવર.

પીદર—તકસીર કી તુમ માફ અપની માહતે હો અગર,
કામ મેરા યે કરો તો ખખશુ મે મગર;

દેવ—કયા તુમારા કામ હે ખોલો સરખસર,
હમ કરેગે આંખુમે જલદ જુદતર.

પીદર—મુજકો યહાંસે જાના હેગા કોહકાફર,
વહાંપે એક દેવ રહેતા હે બકાસ કર;
આબેહયાત હે પાસ ઉસકે સુન મેં ચે ખખર,
આયા હું ઇસ વાસ્તે યહાંપે કસદ કર;

દેવ—હાંજી હાંજી દેવ હેગા નામ બકાસ કર,
વો હમારાહેગા સાહ્ય સુનઝે નામવર;
ચલીઝે ચલીઝે સાથ હમારે કોહકાફર,
હમ તુમારકો મીલાતે હે સેજઝે કર.

પરદા ૪ થા. જંગલ.

(દેવ બકકાસ જંગલમેં સોતા હુવા હૈ ઝોરે સબ દેવને શાહકો લેકરે આના.)

જગીએ ગોપાળ લાલ પંછી બ'બોલે—એ રાહ.

દેવ—જગો હમારે સાહેબ આંએ ટુક બોલો,
આંએ યે બુજરૂંગ યહાંપે ઇનકો કુછ બોલો;
ડ્યા તલબ યે કરતે તુમસે વો ચીજ દોલો—જગો.

મસનવી.

બકકાસ—અજ બોલો સાહેબ કહાંસે તુમ આતે,
કે ડ્યા ચીજ હમારેસે હો આપ આતે;
કહો તુમ વહી ચીજ મેં તુમકો દીલાઈ,
કસમ હે સુલેમાં ન પીછે શીરાઈ.

પીદર—બહોત દુરસે મેં હું આયા યહાં,
કે મુશ્કીલસે પાયા તુમારા નીશાં;
મુઝે ચાહીએ થોરા આબેહયાત,
દીલાએ તો હો જાવે બસ ખુબ આત.

અજ બોલો મસ્તકે મીઠે બચન—એ રાહ.

બકકાસ—અરે દેઆ અબ જાએ જલદીસે તુમ—અરે.
આબેહયાત ઇસકો દીલવાકે આરે,
રખસત કરો મીલ બહમ—અરે દેઆ.

પરદા ૫ થા. મેહલ શાહુયરીકા.

સનોબર શાહકે હજુરે નામે ગાવેરે—એ રાહ.

દદા—કીજ હે તુ રંનજુરે,
હમસે બોલ એ પીયારી—કીજ હે.

ਆਯਾ ਫੀਕਰਮੰਦ ਫੀਸਲੀਐ ਹੁੰਦੁ;

ਯਾ ਹੁੰਦੁ ਮਨਯੂਰਰੈ—ਹਮਸੇ,

ਕਾਸੀਏ ਆਰੇ ਅਘਰ ਧਾਰੇ—ਐ ਰਾਹੁ.

ਸਾਹੁ ਪਰੀ—ਯਾ ਮੇਰੇ ਹਾਲਸੇ ਤੁਮ ਕੋਘ ਅਘਰਦਾਰ ਨਹੀਂ,

ਜਨਕੇ ਪੁਛਨਾ ਥੇ ਤੁਮਕੋ ਸੁਯਵਾਰ ਨਹੀਂ;

ਮੇਂ ਤੋ ਸੁਮਤੀਥੀ ਤੇ ਦੁਨਿਆਂ ਪ੍ਰਦਾਦਾਰ ਹੁੰਦੁ ਸਯ,

ਲੇਖੀਨ ਅਘ ਦੋਆਤੋ ਅਸ਼ ਫੋਘ ਪ੍ਰਦਾਦਾਰਨਹੀਂ;

ਫਾਟ ਸਰ ਭੁਸਕਾ ਰਾਮਾ ਮੇਰੇ ਯੁਰਯੋਰੇ ਉਪਰ,

ਉਸ ਘੀਨਾ ਕੋਘ ਮੇਰਾ ਜਨੋ ਅਰੇ ਧਾਰ ਨਹੀਂ.

ਸਾਂਝਨੋਮੇ ਘੋਟਕਾਰੀ ਅਸੀਸੀ ਸਫੇਲੀਯਾਂ—ਐ ਰਾਹੁ.

ਸਫੇਲੀਯਾਂ—ਫੀਲੇ ਪਰ ਜਾਏ ਅਲੀਸੀ ਸਫੇਲੀਆਂ,

ਦੋਯੇਂ ਤਾਰਾ ਦੀਲਦਾਰੀ;

ਭੁਸਕਾ ਸਰ ਤੁ ਯੁਰਯੋਰੇ ਰਾਮੀ ਹੁੰਦੁ,

ਹਮਕੋ ਦੀਆ ਅੰਕ ਧਾਰੀ.

ਪਰਦਾ ੬ ਵਾ. ਫੀਲਾ.

(ਆਏ ਪੀਦਰਨੇ ਯੁਰਯੋਰੇ ਪਰਸੇ ਸਰਫੇ ਉਤਾਰੇ ਧੜ੍ਹੇ ਸੇ ਮੀਲਾਕਰ ਆਯੇਹੁਯਾਤ ਘੋਰਕਕਰ ਭੰਡਾ
ਕਰਨਾ ਘੋਰ ਗਲੇ ਮੀਲਨਾ ਉਸੇ ਵਕਤਮੇ ਸਾਹੁ ਪਰੀਨੇ ਆਨਾਂ ਘੋਰ ਦੇਖਨਾ.)

੩ ਵੇ ਅਫਨਮੇ ਹੋਂ ਤਪਾਂ—ਐ ਰਾਹੁ.

ਪੀਦਰ—ਯੁਰਯੋਰੇ ਯੁਧਾਏ ਧਨ ਦੋਨੁ ਅਘਤ ਮੇਰਾ ਯੁਲਾ ਯੁਲਾ,

ਸੁਧਤਸੇ ਭੁਸਕੀ ਧਾਦਥੀ ਧੋਢੀ ਸੁਭੇ ਮੀਲਾ ਮੀਲਾ.

ਫੁਰਤ ਯੁਰੀਐ ਦੀਲ ਮੇਰਾ ਦੋਯ ਤੇਰੇਕੋ ਐ ਪੀਸਰ,

ਆਗ ਜਰਾਂਮੇ ਮੀਲੇ ਯੁਲ ਵਾਹ ਵਾਹ ਘੀਲਾ ਘੀਲਾ;

ਫੀਜਰਸੇ ਤੇਰੇ ਧੁਯਧੁ ਘੋਲਾਤ ਪੀਰਾ ਮੇ ਸੁਯਸੁ;

ਸੁਯਤੀਕਾ ਵਕਤ ਫਲ ਗਯਾ ਆਯਾ ਥੇ ਵਕਤ ਭਲਾ ਭਲਾ.

(ਸਾਹੁ ਪਰੀਨੇ ਯੋਯਯਨਾਏ ਹੋਕਰ ਕਰੇਨਾ.)

શાહુપરી—અરે તુ કોન હું કે બખત બદકાર,
 નહી કુછ અપને જાંકી તુજકો દરકાર;
 કોઇ હું દેવો જીન હાજર યહાં પે,
 કે એકદમ રૂબરૂ મેરે હો ધજહાર;
 પકડ ઇસ રંડીએ બદકાર કો તું,
 લેજા આતશ કેદ મે કર ગીરીફતાર;
 એ કંમબખત હો તુ અબ ગારત જમીન
 ચલા જા મીસ્લિકાર કે હો ફીજાર.

(પીદરકા જમીને ગરક હોના શાહુબદોકો દેવને પકડકે
 લેજાના ઔર શાહુબદોકો અપને પાસ રખના)

પરવા ૭ વા. મહેલ.

ચેતો મજતુ હોગા હીવાના—એ રાહ.

શાહુપરી—તુ તો બેશક બડા બે વફાહું,
 લાએક તેરે ચે જુદમો જફા હું;
 જો યું મુનકીર મુજસે હુવા હું,
 ખૌફ મેરા ન તુ કુછ રખા હું;
 ખેર જો કુછ ચે તુજસે હુવા હું,
 માફ વો અબ મૈને તુજકો કીયા હું,
 લેકીન શીરકે જો એસા કીયા હું;
 તાબ તુ રખ યાદ ન તેરા ગલા હું,
 હુકને હીઆ હું તાજ ચે વખતો, સોહની—એ રાહ.

શાહુબદા—વલાહ તુજસે અબ ન કમી હુહગા જુદા,
 કહેના ચે તેરા આંખુસે મેં લાહગા બજા;
 બેશક મૈ તેરા હું ચે ખતાવાર જાને મન,
 કરે માફ તુ મુજકો બખુદવન્દ એ ખુદા;

મીસલે ગુલામ કે તેરી ખીદમત મે રોજ થય;
મે હાય જોડ રહુંગા તેરે રખર ખડા.

ધરાક કયા શે હે કીસી કા મીલસે—એ રાહ.

શાહપરી—ખેવકા મેરે પહેલેગર તુ હુત હોતા એ સતમ,
કાહેકો પ્રીરે યે ઉઠાતા તુ મેરેસે રંજોગમ;
અલ અબ નીકાલુ ઝોરતકો તેરી,
આગસે છુડાઉ ઉચકા દામ દામ.

પરદા ટવા. આતશકા કીલા.

(શાહજાદી આગમે જલતીહે.)

દરદગમ જાને મન—એ રાહ.

શાહજાદી—દરદગમ યા ખુદા કયા સીતમ આ પડા,
કયા ગજબ આ પડા યા ખુદા યા ખુદા;
અરખને કહાં મુજે લાયા હે હમ જગા,
કયા અજબ નોએકા મુજઉપર કરેરહા;
ખખતલી યા ખુદા કયા મેરા સો ગયા,
હમ બલાસે અલી કર મુજે તુ રહા.

(દાખીલ હોતા શાહપરીકા મઆ શાહજાદીકે ઝોર દેવકે હુકમ કરતા.)

વકૂરાકા હોતા હે એસાબી—એ રાહ.

શાહપરી—દેવો હમ આગમે અબ જલદ અલી જાઓ તુમ.
હસકી ઝોરતકો યે આતશસે યહાં લાઓ તુમ;
દેર અબ કુછાન કરે જાઓ હસી આતશમે,
જો યે જલતી હે હમે જલદી બઆલાવો તુમ;

દેખતે ડ્યાહો અડે જાઓ ઝેમુજ દેવો,
મેરે ફરમાનકો ઇમ વક્ત બજા લાઓ તુમ.

દેવ.—જલતી હુઈ આગમે હમ કીમતરાહ હૈ હૈ જાવે,
ડ્યા હમે આગમે ઇમ વક્ત જલાઓ તુમ.

(કુંક કરકે મંતર.)

પરી.—જાઓ અબ સરદ હુઈ દેવો વહાંજકે બલા,
જો વો જન ખેઠી હૈ અબ ઉમકો ઉડા લાઓ તુમ.

કબમે ગઈ મોરો પીઆરી ના જાવુ કાંઈ સીધારો—ઝે રાહ.

શાહુજાદી.—બચી આગસે જનન હમારી જીન્દગી હુઈ જગમે દોઆરી
બચાઈ હૈ ખુદાને ઇમ બલાઝમે આમમાંનીસે;
ફના હોતે થે હમબી જલ કે ઇમ ફુતિયાં ઝે ફાનીસે,
રહે જીન્દા જહાંમે હમ ખુદાકી મેહરબાનીસે;
બચાયા હકને ઇમ આતશ કેદ નમરૂદ સામીસે.
ગઈ દીલસે વો મુખ બે કરારી બચી આગસે જનન હમારી
રહે થુકરે ખુદા હમ આતશ સોજનસે હમ જીતે,
બચે ઇમ સોજ ખુરજે આતશી ઝેસે કમ જીતે;
શરઆઝમે મુલક હસ્તી હોડ કે મુલકે અદમ જીતે,
ખુદા કે હુકમસે હોતે હૈ વહાં મુરદે સનમ જીતે;
હુવા હમપે હૈ થે ફજલ બારી બચી આગસે જનન હમારી
યકાયક આઇથી સરપર હમારે આફતે દોરાં,
હુવાથા આહ સોજનસે હમારા દીલજીગર ખીરીઆં;
જલાકર આકહી કરડાલતી થે આતશ સોજ,
બચાઈ હકને ઇમ નારે જહનમસે હમારી જા;
ઉમકી કુદરતકી મે બલહારી બચી આગસે જનન હમારી.

સુબહાનલ્લાહ ખુદાને કયા બનાઈ—એ રાહ.

સખીઆં.—તુમારેકો ખુશીકા જરૂન થે હરઆં મુખારક હો,
મુખારક હો મુખારક હો થે એજીશાં મુખારક હો;
હજરે રજ જેહમતસે ખુદાને અબ છુડાયાહે
ખુશીકા દોર આ પોહયા તુમે અબ યહાં મુખારક હો;
મેહેરબાં શાહપરી ગુલનાર હુઈ જો આજ બસ તુમપર,
વીસાલે શાહપરીકા અબ તુમે એજાં મુખારક હો;
ધરસેબો આલા બીજ મે તુમો દીલાગીંગા—એ રાહ.

શાહુબદા.—ફજલે ખુદાસે આજ બચી મેરી જાન હે,
હરદમ થેસાત શુકરે કે ખુલતી જખાન હે;
અપને ફજલો કરમસે મુઝહી બમા લીઆ,
એસા કરીમ થો સાહેબે જી ઈજ્જશાંન હે;
અબ માદરો પીદરસે મુઝે તુ મીલાં અભી,
પ્રીરકર બજન મેં લાગીં તેરા જો ફરમાન હે;
અલફસે તુ યાદકર અલહુહો આદમ—એ રાહ.

શાહપરી.—ચલ સાથ મેરે તેરે વતનકો લેજાતી હું,
માદર પીદરસે તેરે મે જાકર મીલાતી હું;
અબ તખ્તપે મે ચલકે તેરેકો ખીકાતી હું,
એક દમમે મુલક તેરા મે તુજકો દીખાતી હું.

પરદા હવા. રસ્તા.

મીલો લેલો મીલો લએલો.—એ રાહ.

પીદર દુખતર.—ખુદાયા ફજલસે અપને મેરી દુખતર મીલા દે તું,
મુજે દીદાર દુક ઉસકા કહીસે અબ દીખા દે તું;
ફલક કજરને મેરેકો થે કયા ગરદીશમે લાયા હે;
ધસો ગરદીશકી આફતસે ખુદાયા અબ છુડા દે તું,

સીવા તેરે કહુ કીસ્સે અજુજ તેરે ન હે કોઈ;
તેરે ફજલો કરમસે અબ મુજે ખાલીક ખચાલે તું.

પરદા ૧૦ વા. દરબાર.

હમ આપસે લેકર રતા.—એ રાહ.

પદરે પીસર—મેરે પીસરકા ઉસ જગા હૈ હૈ ખુદાયા ય્યા હોગા,
ઈસકા જુગર કીસ્સે કહું આર કોન કરે ચે કીલોકાલ;
વો કંબખત શાહપરી ઉસપર ખુદાકી માર હો
હૈગી લપટ વો સંગદીલ હકકી ઉસે શીટકાર હો;
અઉકો મેરી વાં આગમે ડાલીથી બસ કરકે ગજબ,
વો તો મરી હોંગી વહાં ઉસ આગમે જલ કરકે અબ
શાહ હો મેહેરબાં બખતકી ચારીસે.—એ રાહ.

ચાબદાર.—હો ખુશી મેહેરબાં બખત કે તાલિસે હો ખુશી,
મેટા બહુ દાનો આમ્મે યહાંપે;
મીલને તુઝે જુથાંન બખત કે તાલિસે—હો ખુશી.
કીસી મસ્તકે આનેકો આરજુ હૈ—એ રાહ.

પીદર.—હે શુકરે ખુદા આજ દીન ચે ય્યા આયા
મેરે દીલકે યુનચેકો તુને ખીલાયા;
ચે દાયેહીજર મેરે દીલમે લગાયા,
ખુદાને અબ ચે દાગડો બસ મીટાયા;
કહાં હે લેઆ ઉનકે જલદી યહાંપે,
કે જો તુને મુઝદા ચે મુજકો સુનાયા.

(દાખેલ હોના શાહજહેંકા મઆ શાહપરીકે આર આરતકે સાથ દરબારમે.)
આવો એ મેહેરબાન—એ રાહ.

શાહ.—આ આ લખતે જુગર મેરે આવો,
મેરે જુરલ બસર ચે તુમ આવો;

રાત દીન તેરી કુરકતમે રાતા,
મુજકો રોનેસે ટુક અબ્બ હંસાઓ.

હાલે દીલ અબ્બ કોસતરાંહુ તુમસે.—એ રાહ.

શાહજાદા.—એ પીઠર અબ્બ શુકરે હક દીલસે બળના ચાહીએ,
જોકે ગુજરા રંજોગત ધસકો ભુલાના ચાહીએ;
દખો અબ્બ ચે શાહપરી સમજો ખેટી કે મીસલ,
અબ્બ ધસે કોઇ કીસ્તરાંહસે નેં દુખાના ચાહીએ;
જો લીખા તકદીરકા હોને ખીગેર ટલતા નહીં
જો કે ગુજરા વો જખાંવર કયા લે આના ચાહીએ;
અબ્બ અરજ ચે હે તુમારેસે એ કીબલા જાનેમન,
પ્રીર ચે દોકી મુજસે શાદી અબ્બ કરના ચાહીએ.

શાહા.— (લીનુકાહા મીલાકે મુબારકબાદી ગાનકે.)

આધ ચમનમે પાદ બહારી બહાર હે,
ફુલા ફુલહનકા આજહી મતલબ ખરઆર હે;
શાદીસે સખકે દીલપે ખુશી આશકાર હે,
હર ગુલ શયુક્તા આમદે ફરસે બહાર હે
હરએક રવીશસે ગુનચએ ખાતીર શયુક્તા હે;
ગુલપે હજાર જાનસે બુલબુલ નીમાર હે,
ફુલહનકી આજ જુલફો અખર હે ધતરસી
ખુશબોમે રશકે નાફસે મુશકે તતાર હે,
મારે તમાશખીનો ખરાતી હે ખુશ લીખાસ,
મુરખો મુફેદ આજ સબી ગુલઓજાર હે.

—જીતમામ શુદ્ધ—

				રૂ. આ.
મનિયત રોગો	૦ ૧૦
ગ્રાહન સીડકસર	૦ ૧૦
સુખામ શાળી દરેલી	૦ ૧૦

તે વિનાય દરેક જનની આંહિમાં વાપરવાની આંડ, કાશી, જામ્બોગા, તામિઓકો, આગરેટ, ડોરન કલાવર, કોકો, મુરબો, નીચવની, માયુ, ચીગાર, ચીરટ, જામરીકન તંગાકુ, ખરબાઈ, ટર-કામ તમાકુ, હંચાદિ દરેક જાતનો માલ ખાતી બરેલો મુસ્તે ભાવે મળશે, જે એક વાર લઈ જવાથીજ ખાતી થશે.

તરેહવાર તરકી તંગાકુની શીગરેટ (કાગળની ખીડીયા)

શો શો નાં બાકશ નીચે લખેલા ભાવે મળશે.

				રૂ. આ.
મીઝમાલિક રીગારેટ (કાગળની ખીડીયા)	૦ ૦
હુલન	૨ ૮
પ્રીન્સ એક પેક	૨ ૦
પીડેટરીયા...	૧ ૮
શુલતાન	૧ ૪
સારોઝા	૧ ૦

દામોદર રતનશી,

ચીનામ્ અને હિંદુસ્થાની ચાહે વેચનાર.

કાલકાદેવીને રૂસ્તે મહાજનવાદી પાસે નં. ૨૯, મુંબઈ.

આ ચોપડીઓ નિચે લખેલે ઉકાળેથી મળશે.

	રૂ.	આ.	પા.
સીતાહરણ નાટક...	૦	૮	૦
વીરસિંહ ચંદ્રિકાનાં ગાયનો ...	૦	૧	૦
સીતાહરણ નાટકમાંના ગાયનો ...	૦	૧	૦
આખાહરણનો ગાયણુરૂપી આપેશ ...	૦	૧	૦
કામસેન અને રસીકા નાટકમાંના ગાયનો ...	૦	૧	૦
રૂકમી સીંહગયનો આપેશ ...	૦	૧	૦
વીરમતી નાટકનાં ગાયનો ...	૦	૧	૦
મદેવંત શાવલીંગાનો આપેશ ...	૦	૧	૬
મદાલમાંનો આપેશ ...	૦	૧	૬
શીરીન કરલાદનો આપેશ ...	૦	૪	૦
કામસેન રસિકા નાટક... ..	૦	૮	૦
ધમરને અક્ષત સાને કુરેખે સૈતાન ...	૦	૩	૦
મદેવંત શાવલીંગાનો ઉર્દુ આપેશ ...	૦	૨	૦
કરણધેજા, નાટકના ગાયનો ...	૦	૧	૦
ચુલખહારે મુગ્ધકરણ ...	૦	૨	૦
નારાગણુરાવ પેશવાનો ગાયણુરૂપી ખેલ...	૦	૩	૦

કલ્પમાંડવી—તાવેરી ચાંપશી એમરાજ પોરાખબાર.

સુરત નાણાંવટમાં—મનચેરણ જમસેદજી પોરુવાળાપાસેથી.

ભાવનગરમાં—શા. પાનાચંદ તેજા શુકસેલરતી દુકાનેથી.

દેશાવરથી વચવા માટે મંગાવનારને પોણાભાવે મળશે.

દામોદર રતનશી.

કાલકાદેવી—માદાજનવાડીને નાકે ના. ૨૭, મુંબઈ.

